

STOUPA sladk
narozeninový
speciál

(O) Dazulovi

/Eve/

U od nápadu zkompilovat speciálního Stoupu pro Dazula se mořím uva ováním, čím přispět. Co mám napsat? Kde mám začít? Termín se blí í a já jsem čím dál nervóznější.

Je toho prostě tolik, co mám s Dazulem spojeného. A spousta z těch věcí je u tak dávných. Ne e bych zapomněla. To ne. Jen je to jako pročitat hodně starý deník. Vzpomínky se líně vynořují, ale ještě pořád nemají ty správné barvy. A ...

*„Jen řekněte mi, co vás bolí
Kdy všude vládne veselí...“*

V prostředí účtárny uprostřed pracovního dne se ta písnička zdá a nepatřičná. Je to taky taková malá premiéra - tuhle píseň jsem v dycky znala jenom od Dazula a dnes poprvé slyším originál. Zdálo se to tak tě ké a najednou to jede jak po másle.

„Jsem jenom prodavačem limonád...“,“ jásavě provolává Paleček nebo Janík.

Kde já jsem ji od Dazula slyšela poprvé? U to mám! Anofeles! Je mo né, e u je to jedenáct let? No, u to tak asi bude. Ale počkat, před Anofelesem byla přece ještě...

Moje první velké letní putování, kdy jsem pod ochrannými křídly dospělých a „starých“ vyrazila daleko, vysoko a exoticky východně od domova. Zakarpatská Ukrajina Nikoly Šuhaje. Dle pokynů jsem nadšeně patlala červenou barvu na fantasticky fialová expediční trička, a pak bezelstně s pár pytlíkama vloček, štanglí suchého salámu a nezbytnou cibulí vyrazila do dalek. Šla jsem, kam mi ukázali, spala jsem, kde to naplánovali naši horší vůdcové. Ani mě nenapadlo bát se, e by všechno nemuselo jít tak hladce, e se ztratíme, někdo nás okrade, e se někomu něco stane. Proč taky v dy máme Dazula, našeho roverského guru.

A pak Anofeles.

„...a skrze bublinky se na svět koukám...“

Jó, to byly časy, přímo se nutí nostalgicky prohlásit. Náš superman vstávající v nechutně časných hodinách s otravným „Ej, u je ráno, u je dééén...“ Kdy nás starších a zkušenějších 50 % mu ské části naší cyklo-výpravy před Vídní opustilo, tak to bylo najednou sakra poznat.

A pak bylo přece první Rumunsko! Muntí. Ajá jako v Jiříkově vidění (promiň, D íro, to ta lehká asociace s Vídní). A zase Dazul.

Ne e by všechno zorganizoval, zajistil, připravil a naplánoval jenom on. To jsem ho jenom v pozadí toho všeho v dycky viděla jako víc nebo míň nápadný hnací motor a připadalo mi, e bez něj by tohle neexistovalo. Aspoň ne tehdy a takhle.

„...uhasím vaši ízeň milerád...“

Myslím, e Dazul u dávno před tím, co jsem ho poznala, i dávno po tom, co se naše cesty zase o kus rozešly, hasí ízeň spousta kluků a holek prahnoucích po putování v tajemných dálavách, po dobrodru ství a občasných sebevra edných šilenostech, po romantických večerech u letních i zimních ohňů, po prozpíváních nocích, po přátelství a po spoustě dalších „věcí“, které vyslovené

znějí jako trapné klišé.

Je toho daleko, daleko víc, než jen těch pár letmo připomenutých letních putování, co pro mě Dazul představuje. Obávám se, že by nestačil ani papír ani mé spisovatelské schopnosti. Už se tedy nebudu dál marně pokoušet to vystihnout a dodám jen, že si Dazula za spoustu věcí váží a že pro mě v dycky strašně moc znamená.

A na další a možná větší bilancování přece bude ještě čas za dalších deset (a dvacet a více) let, ne? Takže...

*„...poutavě zavolám - pojdte si dát,
stojí halířů pár
limonáda kvalitní
limonáda kvalitní...“*

Pět zastavení

/Jitmi/

DAZUL. DAZULE. CHROBÁK. Ten, co leze přes všechny překážky a nenechá se ničím zastavit. Lidově řečeno by se dalo taky říct - tak trochu magor. Alespoň tak mi kdysi dávno byla tato přezdívka vysvětlena.

Obávám se, že si nezpomínám na okamžik s velkým O, kdy by mne osobnost Dazula natolik oslnila, abych z něj nespouštěla oči, sledovala, jak mým krokem kráčí ke mně a sexy hlasem mne osloví.

Nic takového se neodehrálo. Jistě proto, že v mých 14 letech Dazul patřil do kategorie „starý“. Nemůžu však popřít skutečnost, že jeho vliv na vývoj mé osobnosti v jistých údobích stoupal. Kdy se dívám zpátky na těch 16 let, po které mám možnost se s Dazulem potkávat, sama se dívám, do kolika šílených projektů jsem se nechala nalákat.

Zastavení první - SPACÁK DIP

Dazul sám popsal období výroby spacáku velmi romanticky v nedávném vydání Stoupy. Kdosi z redakce po pravdě připsal, že nám to velké finanční obohacení nepřineslo a z dnešního úhlu pohledu by se zaměstňávání mladistvých (mnohdy pod věkovou hranicí 15 let) mohlo klasifikovat i jako protizákonné.

Proškolení probíhalo v superminigarsonce Drábkových, kam se kromě Dazula, Irči, Pavlíka v postýlce a nezbytného vybavení na hory vešel také veškerý materiál na spacáky - role látek, vatelínu, nitě, zipy atd. Probíhala zde také výroba vzorů, podle kterých se mělo vše pečlivě a hlavně přesně nastříhat.

Já jsem ušila 2 - 3 kusy tohoto bezva mumiového spacáku. Dodnes nechápu, jak se mi to z těch křivých dílů povedlo. Místo přípravy do školy jsem po večerech šila. Po vyrobení třetího kusu jsem nabyla přesvědčení, že se v mém případě vyplatí věnovat čas studiu. Jako švadlena bych se neuvolila.

První z mých výtvorů jsem vyrobila pro Smíška. Ještě teď je mi jí líto. Každou noc i přes léto klepala kosu, ač se jí některé oddílové kolegyně vehementně snažily vysvětlit, že to má jen vsugerované, proto že v mumii jí nemůžeme v žádném případě být zima. Ani marketingová strategie „ODZKOUŠENO V PAMÍRU“ ji nepřesvědčila.

Momálně to bylo. Bohužel dostala výrobek s polovičním plněním spodního dílu. Nevím, kolik podobných nešťastníků chodí po světě, ale asi někdo z nich přišel s tajným antireklamním sloganem: „SPACÁK DIP, ŠPATNÝ VTIP!“

Já jsem svůj DIP přenechala neteři. I s ručkovým fíákem.

DIP se pomalu stává starožitností. Ačkoliv jej ještě sem tam na akcích vidám, blíž se mi pravděpodobně doba, kdy se poslední kusy dostanou do velkých aukčních sálů.

Zastavení druhé - ZÁCHRANNÉ VESTY

Měli jsme jet s dětmi do Oslavu. Někdy na jaře, hádám tak březen. Lodě byly, ale nebylo dostatek vodáckých vest.

A tak jsme si je vyráběli. Jsem přesvědčena, že v tom měl zase prsty Dazul.

Nevěříte? Tady je postup. Speciálním způsobem jsme nařezali polystyren na kostičky (asi něčím horkým, aby to nekválo), odněkud se vzala hromada tvrdých šusákových látek, stříhy a jelo se.

Výsledek našeho úsilí byl úchvatný. Starý Klapzuba by nás jistě koupil do týmu vodního póla,

kdyby nějaký měl.

Pěticentimetrové kostky polystyrenu na prsou i na zádech naše postavy vytvarovaly do nevzhledných koulí. Pádlovat se pořádně nedalo - paří jsme drhli o vestu. Na vodních tocích jsme působili rozruch.

Naštěstí se tento prototyp neuchytil na trhu. Svůj exemplář jsem jí před mnoha lety věnovala kontejnerům a poslední odstříky látek jsem nemilosrdně vyhodila letos při generálním úklidu baráku.

Zastavení třetí - STAVBA BARÁKU

Dazul stavěl svůj dům několik let. Ani se nedivím. Několikrát jsem tam pomáhala, takže vím, o čem mluvím. Nevím, co ho k tomu vedlo, ale jednou projevil obrovskou důvěru vůči mně a několika dalším dívkám. Dal nám do ruky zednické nástroje a po krátké instruktáži nám svěřil celou jednu místnost s čerstvě nahozenou omítkou. Celé dopoledne jsme strávily snahou vypucovat omítku, aby byla dokonale rovná. Svaly nám sílily, už jsme začínaly mít dojem, že jsme dosáhly kýženého výsledku.

Po několika hodinách nás objevil zedník. Hlasitě a monotonně i sprostě zanádal a my jsme s respektem uskočily od stěny. Během půl hodiny spravil námi napáchané škody a my se tiše odplížily hledat si méně kvalifikovanou práci. Ať už dojde na našem baráku na omítky, tak to raději přenechám zkušenějším. (Dazule, měl bys čas?)

Zastavení čtvrté - PADÁK

Všichni víme, že Dazul má práh pudu sebezáchovy posunutý jinam než ostatní lidé. Vystavování nebezpečným situacím sebe samotného je naprosto v pořádku. Jemu však nebrání nic v tom, aby přesvědčil ostatní, že tyto životohrožující aktivity jsou asi tak stejně riskantní jako tančit valčík na prázdném parketu.

Poprvé jsem byla svědkem létání s Dazulem na Cusalínu o Silvestru 1992. Už dříve jsem zírala na 50-kilovou Dany, která odlétá přímo nad les. Nevím, jestli ji tehdy zachránilo Dazulovo hulákání do výšky nebo vlastní zdravý rozum. Podařilo se jí stočit padák zpátky do svahu a ve zdraví přistát.

Tehdá byl dost silný vítr (co se Dazulovi jevílo jako velice vhodné). Budťo Hanýska nebo Honzík, teď přesně nevím, padák pěkně potáhl po zmrzlém sněhu v naprosto opačném směru, než kam měli letět. Dazul nás všechny zapojil. Na jeho povel jsme zalehli buď dotyčného, případně i další lidi, kteří na něm jileli, a zdálo se, že také vzlétnou.

Druhé setkání s padákem a Dazulem bylo v podstatě podobně akční. Den po milionářsko-proletářském plese (v té době nikdo z nás nepil, takže to bylo monotonní) jsme se vypravili do Janové. Jako dnes si vzpomínám, jak jsem svým rodičům bezelstně tvrdila, že na paraglidingu není nic záluďného. :o)

Všechno bylo super. Vítr akorát, nádherný zážitek z letu, namáhavý výstup zpátky s padákem na rameni... Už jsem. Můj styl dostal dokonce své vlastní jméno - JARNÍ ORBA. Sprška přišla, když jsme balili. Potkali jsme nějakého Vencu (podobný šílenec jako Dazul) a ten nás (potato Dazula) seřval jak malé alíky, protože ležem na padák bez PŘÍLBY!!!! Ale Dazul přece říkal, že to není nebezpečné!

O několik let později vzal Dazul na padák naše kamarády z Roverské banánové republiky. Tentokrát na ratibořský kopec. První věta z jeho úst zněla: „Nejdůležitější věc, kterou bezpodmínečně potřebujete, je přilba neboli blembák.“ Pousmála jsem se a docela se mi ulevilo, že se tehdá na té jeho první hadře (padáku) nikomu nic nestalo. Asi jsme dostatečně věřili.

Zastavení páté - POČÍTAČ

V žádném případě nechci upadnout do nějaké nostalgie. Nicméně musím sebekriticky připustit, že v řadě věcí mě Dazul ovlivnil pozitivně.

Například strachu z používání osobního počítače jsem se zaručeně zbavila díky němu. Kdy se totiž rozhodl, že Stoupa hlásí se bude sázet v počítači, bylo potřeba, aby někdo přepisoval články.

Vsuvka pro mladší ročníky. V první polovině 90. let minulého století nebylo vůbec běžnou praxí mít počítač doma. Ve škole nás k nim pouštěli jen pod bedlivým dozorem kantorů. Internet neexistoval (alespoň ne v Československu).

Textový editor T602 nedokázal žádné velké zázraky, ale jako základ byl dobrý. Postupně jsme přešli na AmiPro, které bylo naprosto odlišné a více podobné dnešnímu Wordu. S tím jsem se ve škole nesetkala.

Nedejbože, aby se na obrazovce objevilo něco, čemu jsem nerozuměla. Dazul byl sice vdy ochoten podat pomocnou ruku a naučit mě, co s tím. Bohužel jsem nikdy nevěděla, jestli si mám dělat poznámky, snažit se zachytit pohyb prstů na klávesnici nebo se dívat na monitor, kam kliká... Výsledkem bylo, že potřebuji jsem se bála chodit ptát.

I po tom všem, co bylo zveřejněno výše, nedám na Dazula dopustit. A držím mu pěsti v jeho počínání.

DRAHÝ DAZULE, PŘEJI TI POŘÁD HODNĚ NÁPADŮ A DOSTATEK ENERGIE NA JEJICH USKUTEČNĚNÍ.

A HLAVNĚ, A TÍ JEŠTĚ DLOUHO SLOUŽÍ JAK DUŠEVNÍ, TAK FYZICKÉ ZDRAVÍ.

Milý Dazule,

/Fantík/

fakt, e právě teď slavíme tvou čtyřicítku, mne dohání ke smutnému zjištění, e ani já u nejsem zrovna nejmladší. Znáš tě od svých třinácti let a pokud bych měla říct, kdo mne v ívotě nejvíce ovlivnil, určitě bys byl hned ze začátku seznamu.

Moje první vzpomínka na tebe má celkem ostré kontury: Sedíme na středisku v neútluné velké klubovně, je teplé odpoledne, v krou ku se hraje a zpívá, respektive ty hraješ a zpíváš a my tě obdivujeme, jak ti to jde. Tuším, e se zrovna mluví o tvé brzké svatbě, sám spočítej, který to byl rok... ani nevím, jak jsem se tam dostala. A pak si ještě vzpomínám, jak jsem tě nedlouho poté potkala na středisku, ty ses mne na cosi zeptal a oslovil jsi mne přezdívkou. Dazul, TEN DAZUL zná moji přezdívkou, on si na mne pamatuje! To byl hřejivý pocit vlastní důle itosti...

Dodnes se mi zdá divné, e já při své slabé fyzice, ne zrovna drobné fyzické konstituci, se strachem z výšek, bouřek a všech ostatních nástrah přírody, já, která jsem v ívotě s rodiči nebyla na výletě jinak ne autem, propadla kouzlu skautingu (či co to bylo :-)) a podnikala tolik blbostí.. Kdyby nebylo tebe (a samozřejmě i velké řady ostatních, ale tys byl v dycky nejvíce vidět), mo ná jsem své mládí strávila u televize. Ostatně, právě jsem si přečetla tvůj zápis do mého cancáku z Expedice Polar Flare 93 do Skandinávie, který zní: " Příjemně jsi překvapila, jen tak dál", co vysvětluji tak, e do té doby jsi ve mne víry moc nekládal. A vidíš, nějak se stalo, hodně i díky tobě, e jsem teď po mnoha letech tady a přeju ti k narozeninám vše dobré. Díky tobě jsem jsem poznala hodně dobrých lidí, kamarády snad napořád, za íla věci, na které nezapomenu. Bez tebe bych nikdy nešla den a noc kvůli tomu, e „Smrt si říká Engelchen“, nešlapala noční kilometry na Jerzyho memoriálu, netvářila se doma, e na akci Gamble se rozhodně nebude stopovat, nepřesvědčovala rodiče, e na Ukrajině je absolutně bezpečno, e v patnácti letech rozhodně mů u jet do Skandinávie na tři týdny na „zájezd“ a nemusí se o mně bát, e Bečva v únoru není na sji dění moc studená, e přece budeme mít na vodu velmi kvalitní vlastnoručně ušité vesty, e vybírat peníze před kulturákem na Ukrajinu není divné, e na středisku se do tří do rána opravdu jen zpívá, e lézat na padáku není nic neobvyklého a odvá něho a e v Rumunsku nejsou medvědi. Ne, opravdu se o mne nemusíte bát, bude tam přece Dazul!, tvrdila jsem celé léta doma, dobře jen, e se o mne mí rodičové příliš nestarali. Přesto, e všechno toto se odehrálo od mých 14 do 18 let, potom jsi mne důmyslně přehrál do rukou oddílu a D íry (ostatně, na svůj dluh z Anofeese stále myslím, ty víš, na jaký :-), zůstalo toho ve mně hodně. Doufám Dazule, e i ty máš v sobě pořád kousek z nás.

Moje první oddílové vánoce

/End í/

Myslím si, a určitě nejsem jediný, kdo o Dazulovi říká, že umí vždy navodit správnou atmosféru... Dazul je výborný improvizátor a má nesmírný cit pro situaci. Je však také skvělý organizátor. Vždy u samotná zvalda jsou opravdovými perlami, ze kterých přímo tryská nadšení organizátora..

Ioněm Vánocům Dazul věnoval velkou pozornost. Pro mě to byly první Vánoce v oddíle. Moc jsem netušil, jak takové Vánoce probíhají, ale snažil jsem se pomoci, kde se dalo. Byl jsem aktivní, ale vrchol nastal ve chvíli, kdy mně Dazul jako vůdce nařídil, abych sehnal jmelí. Že prý bez jmelí to nebude to pravé...

Přebral jsem potřebný obnos a vyrazil do potměného předvánočního Vsetína. Není to tak dávno, ale bohužel tehdy ještě nebyly mobilní telefony ani supermarkety. Oběhl jsem tedy pár osvědčených míst, ale babky z pasek nikde. Když padl můj poslední trumf - stoky před obchodním domem Jednota, propadl jsem beznaději. Babka tam sice byla, jmelí ovšem už neměla. Přece nezklamu svého vůdce! Musel jsem jednat. Spatřil jsem něco taky hezkého, co jistě ke kouzlu Vánoc přispěje. Proč to vlastně nekoupit?! Nakoupil jsem a pyšně se vrátil do klubovny. S rozzařenýma očima jsem na stůl vysázel svůj poklad a čekal na pochvalu. Vidím to jako dnes... „Ne, slaměnky ne!“, zvolal Dazul a připojil nepublikovatelný výraz. Dnes už tomu rozumím. Dazul sledoval úplně jiný cíl a myslím, že mu Iřča tu pusu stejně dala!

Jak jsem poznal Dazula

/Had im/

Toto sobotní ráno, kdy jsem se na svém kole Favorit blížil ke Kateřiněm, bylo pro mne něčím výjimečným. Jak dlouho jsem musel netrpělivě čekat, a se přiblíží tento den, a já si takhle pojedou vstříc velkému dobrodruzi! Nejsem sice první, kdo takové zážitky absolvuje, ale někdy to prostě muselo přijít. Poletím - padákem! Trochu to sice kalí malá drobnost, ale musím Dazulovi pomoci postavit schody v jeho právě se dokončující vile, ale co u. Kdy jsem konečně dojel do Kačic, Dazul u na mne čekal. Přivítal mne vřelým uvítáním: „Jedeš pozdě, ale snad to do večera stihnem.“ Byl jsem ochoten pracovat na maximální výkon, hlavně a u schody stojí a my se vydáme na kopec, kde se podle Dazulových slov „Nic nemůžu stá.“

Práce nám šla pěkně od ruky, ani najíst nám nedali, to aby jsme to prý stihli. Kdy u schody stály, dokonce i zatím káváci zkoušky vydržely, tak se Dazul jakoby mimochodem zeptal, jestli ještě mám zájem o ten padák. Chvilku jsem se sice musel přemáhat, jestli nemám dělat drahoty, a nenavrhnout, ale ještě klidně můžeme něco dělat, ale do tmy je ještě čas, ale nakonec jsem to zavrhl, proto a Dazul by byl schopný třeba ještě začít hasit vápno.

Nasedli jsme tedy do auta, Dazul naložil do kufru ten tajemný batoh, v jeho útrobách se ukrývá ta VĚC, pomocí které snad za chvilku uvidím Kateřinice z ptáčích perspektivy. Dále byla do kufru ještě vhozena hokejistická helma, a pak u jsme vyrazili. Cesta se před námi chvilku lehce klikatila, a se najednou prudce vzepjala, a po celkem dlouhém stoupání jsme zastavili na malém hřebínku, z kterého jsme měli Kačice jak na dlani. U jsem se úplně viděl, jak se vznáším nad maličkými domečkama a Kačičané zahánějí své slepice a krůty v domnění, ale se blížím orel mořský, ale Dazul se najednou otočil a nasměroval mne čelem vzad, a ukázal mi takovou nicotnou louku, která se snad jen zlehounka vlnila níž a níž, a se bez jakéhokoliv dramatického vzrušení v tichosti ponořila do nějakého potůčku. Prve jsem si myslel, ale si ze mne dělá randu. Dazul asi pochopil mé určité zklamání nad terénem, a tak mne hned začal poučovat nad nebezpečností tohoto svahu. Nalevo dole elektrický sloup a dráty, které vedou celým spodkem, napravo vysoký les, nad který to rádo táhne...atd. Hned jsem byl klidnější.

Dazul vybalil z batohu nějakou sedačku, do které si vlezl, ukázal mi, jak se to správně váže, a pak jsme vybalili nádherný ručníkový padák. Dazul si jej připnul k sedačce a na hlavu si nasadil helmu. Pak si stoupl na okraj cesty, prohodil ke mně pár slov, jako že „tady to lano musí jít sem, a tento špagát zase sem, tímto tahej, tímto netahej, a šak se dívej a zbytek u poznáš“. Trošku se rozběhl a hned vzlétl. Díval jsem se na něj, jak tam nahoře zmateně tahá téma šňůrama, a pak mi zmizel z očí a klesl někam dolů k potůčku.

Dazul dlouho nešel a začala mi být zima. Podíval jsem se na oblohu a okamžitě jsem poznal proč. Obloha se zatáhla, a začal foukat dost silný vítr. Dazul se jí vynořil, ale stále ještě hluboko pode mnou. Chvilku jsem přemýšlel, kam se schovám před začínajícím deštěm, ale kromě mochnosti zalézt pod auto jsem nic nevymyslel. Zlehounka se rozpršelo a vtom se Dazul objevil nahoře u cesty. Omotaný padákem vypadal jak velká malina. Hned jsem mu vyrazil naproti s tím, ale mu pomůžu u schovat ten padák do obalu, a mu moc nezmokne a nemusí ho pak dlouho sušit. Dazul se tomu podívil a poznal něco k tomu, ale jsem snad přijel na brigádu, její vyvrcholení má být vzlétnutí padákem. Nedbaje silného větru a hustého deště mne donutil navléci na sebe sedačku a okamžitě ke mně přivakl karabinami jí tak mokrá padák. Doufal jsem, ale ví, co dělá. Začal na mne povykovat něco v tom smyslu, ale si musím pohnout, dokud nepadají kroupy, a ale kdy mne to vynese někam nahoru, tak ale nemám letět daleko, ale má v autě málo benzínu. V žádném případě však nesmím dopustit zničení padáku.

Po velice krátké, avšak důrazné instruktáži, jsem se odhodlal k letu. Došel jsem na okraj srázu, který se mi najednou zdál nějak prudký, vítr se mnou lomcoval a déšť mne bičoval jak lodní důstojník na lodi Bounty. Dazul mi roztáhl po louce padák a zničeho nic na mne zařval, a uletím. Podle jeho vzoru jsem se rozběhl směrem dolů, ale neuběhl jsem snad ani tři metry, kdy se do padáku opřel vítr a prudkým smýknutím jsem se okamžitě dostal do vzduchu. Jaké bylo mé překvapení, ale asi snad i Dazula, který na mne zespodu volal nějaké nepraktické rady, kdy jsem místo dolů do údolí zamířil na druhou stranu kopce, nad Kačice. Vznasel jsem se neřízeným pohybem asi deset metrů nad zem, a vítr si se mnou začal nad hřebenem pohrávat. Točil jsem se jako na řetízkáči, snad jsem udělal i přemet. Dazulovi jsem se vzdaloval, ale zachoval jsem klidnou hlavu, a prudce jsem zatáhl za ty dva špagáty, které mi ještě dole Dazul vrazil do ruk, s poznámkou „tím se to řídí“. Najednou jsem začal rychle přiblížovat k zemi. Ji jsem dokonce i rozuměl Dazulovu hýkání, ale kontakt se zemí vše umlčel. Dopadl jsem nekontrolovaně na zem, ale tím to ještě zdaleka neskončilo. Padák se naplnil vzduchem a u mne vláčí čerstvě zkropenou trávou. Ujeli jsme asi padesát metrů, kdy mě Dazul doběhl, a kaskadérským skokem dopadl na padák a ten splaskl. Zastavil jsem a s napětím jsem očekával, z které části těla se ozve největší bolest. Kupodivu jsem mohl hýbat rukama a nohama, jen obličej mám samou krev. Oblečení jsem měl celé od bahna a trávy. Dazul kolem mne hystericky pobíhal a kontroloval padák, jestli je v pořádku. Já jsem ho moc neslyšel, nebo jsem měl ucho plné hlíny.

Sundal jsem ze sebe sedačku, a Dazul poté, co zjistil, že padák je v pořádku, mne znovu nabádal, a to ještě zkusím. Prudké poryvy deště a větru mě ale dost znervózňovaly, a tak jsem raději s výmluvou o tom, že mu nechci zašpinit padák od krve, navrhl, že přijedu klidně někdy jindy, a třeba nebude pršet a nebude zrovna uragán. Dazul u mne moc nepřesvědčoval, potichu sbalil padák a sedačku a vyrazili jsme autem k jeho domovu. Dazul mi jen řekl, že nejlepší bude, kdy se nebudu moc zdržovat a hned vyrazím domů. Tím mne dost zklamal, nebo jsem s ním měl v plánu aspoň trochu rozebrat můj let, dá-li se to tak vůbec nazvat.

Co se dá dělat, trochu jsem si v kalu i opláchl obličej, a aspoň uvidím na cestu, a po rychlém rozloučení jsem vyrazil na kole na Vsetín. Cestou jsem vystrašil několik lidí, kteří se v takovém nečase potáčeli od Pilčíků na autobus. Krev mi z ucha tekla čím dál víc, a tak jsem volil před příjezdem domů krátkou zástavku na středisku, kde nejprve ohledám škody na hlavě a pokusím se vyprat můj zabahněný oděv. Po pohlédnutí do zrcadla jsem nevěřil svým očím, levé ucho jsem měl dost natrhlé, a z rány proudila krev, která mi pěkně stékala po hlavě a zároveň mi tvořila na tričku zajímavou batiku. Vyschlo mi v krku a uvědomil jsem si, že doma by mi těko uvěřili jakoukoliv historku, ani by se v ní vyskytlo slovo padák. Trochu jsem si přemáchl tričko a vydal jsem se na pohotovost. Cestou jsem vymýšlel různé historky o tom, jak mne srazilo auto nebo jak jsem bojoval s rozzuřeným bykem, ale nakonec jsem stejně nevymyslel nic jiného než pád z kola. Doktorka mne chtěla poslat na různé rentgeny hlavy a končetin, ale nakonec mi jen zašila ucho a s důsledným poučením o bezpečné jízdě na kole mne poslala domů. Od té doby mne pozvání od Dazula na jakoukoliv akci dost děsí a pomalu přestávám doufat v můj slíbený druhý pokus o vzlet. Nikdy ale neříkej nikdy...

Kterak jsem ztratila iluze o seriózním Dazulovi

/Kecka/

O tom, že se na středisku vyskytuje nějaký Dazul, jsem věděla snad od začátku, co jsem přišla do Dvojky. Vybavuji si jen útržkovité vzpomínky - skautský den a Dazul coby člen na lanové lávce, další skautský den a Dazul letící na oslavu narození potomka do místního rybníčku určeného pro vodní dráčky. Nic víc, než že je vůdcem Lvíčat a otec nějakých malých děček, jsem o něm nevěděla.

Poprvé jsem s ním měla možnost strávit více dní na expedici Anofeles '95. Dazul tam byl bezkonkurenčně nejstarší (29 let!) a moje maminka byla ráda, že s námi jede zodpovědná osoba. Při putování hvězdy Českého Lesa jsem záhy zjistila, že má poněkud nevšední a drsné metody, jak nás přimět k časnému rannímu vstávání a brzkému opuštění tábořiště, ale nějak víc jsem se s ním nevybavovala, o čem taky, když on byl tak hrozně starý a já jsem ještě neměla ani 17!

Expedice Anofeles '95 se přehoupla do své druhé poloviny, osazenstvo se částečně obměnilo a my jsme pokračovali z Domašovic na bicyklech do Německa ve složení Dazul, Dáňa a tlupa holek. A tu, vidím to jako dnes, se Dazul rozhodl, že se mnou naváže konverzaci. Šlapu si takhle v pohodě do pedálů po cyklostezce na levém břehu Dunaje, když tu mě Dazul dojde, oslovuje a vznáší dotaz: „Budeme se přetlačovat?“ a já na to udiveně: „Ne-e.“ Na moji odpověď ušlechtilě ale nečeká, dráčí se fíďítek jen jednou rukou mi volnou rukou strčí do kola a ušlechtilě se i kolo sbírá ze země. Dazul se ještě otočí a s šibalským výrazem prohodí: „Vyhral jsem!“.

„Co je? Co to má znamenat? Tak se chová ten strýc, co mě s ním maminka poslala na výlet? To přece dospělí nedělají? Anebo jo?“ ptám se sama sebe, nenalézám odpovědi, a proto sdílím svým zkušenějším spolezdkyním: „Holky, Dazul ke mně dojel, zeptal se, jestli se budeme přetlačovat a pak mě shodil z kola!?!“ „No jo, to je prostě Dazul!“ dostalo se mi odpovědi...

3x Dazul

/ árofka/

1. Špenát zalejeme horkou vodou a 5 minut necháme stát. Po odstavení přidáme olej, naklíčenou pšenici a nastrouhanou syrovou mrkev. Tak pravila vegetariánská kuchařka, kdy jsme Dazulofce pozvali na vegošský oběd 12.1.1990... Dazul má dodnes můj obdiv. On tu poléčku snědl!

2. Dazule měl prsty v pořádání spousty soutěží a her, jako bylo: V týlu nepřítel, Gamble, O Zlatou cihlu apod. Neznáte pravidla posledně jmenované? Se divím. Začínala u nás na stavbě v Janišově a končila u Dazulů v Kateřiněch. Cílem bylo nepozorovaně přemístit stavební materiál z místa A do místa B. Největší počet bodů byl za 12m traverzu drůčí 1. patra našeho domu....

3. A ještě jeden na závěr. Poprvé jsem Dazula potkala na Valašské trampské olympiádě (26. - 28.5.1989). Mottem této akce bylo: "KDO SI DOBRÝ - ZŮSTAŇ, JAK SVIŇA SI - TÁHNI". Dazule zůstal, alespoň mně se to tak jeví.

Dazul třicátník

/Z Hančina cancáku z roku 1996/

„Úterý 16. 7. 1996: Bylo domluveno, e po ukončení tábora pojedeme na RS pu ák. Nakonec jsme zůstaly jen 3: Jitmel, Eva a já. A tak jsme změnily plán, a e kdy Dazul má 17. 7. 1996 těch 30 let, pojedeme mu popřát na tábor Lvíčat. Podle Evina receptu jsme upekly dort a ozdobily ho 30 z banánů a kiwi. V 18.30 hodin jsme se sešly na nádra í ještě s Kuřetem.“

Středa 17. 7. 1996: U od rána jsme se těšily, jak popřejeme Dazulovi. Vzaly jsme si s sebou šaty, aby byla sranda při předávání dortu. Jitmel vzala rtěnky a namalovaly jsme si rty, aby byl efekt po gratulačním polibku. Celá show začala okolo 17 hod. po baseballu. Tento den byl ve znamení slziny starých Lvíčat, která přijela. Dazul měl z popřání radost a dort rozkrájel tak, aby vyšel na všechny...“

Milý Dazule, přeji Ti krásně vydařenou oslavu Tvých 40. narozenin!

Který to je, ten Dazul?

/Díra/

Dazul je bez jednoho dne o jedenáct let starší než já. Máme data narození, která se skládají z podobných číslic - dvě jedničky, dvě šestky, dvě sedmičky, jedna devítka u Dazula, dvě jedničky, jedna šestka, tři sedmičky a jedna devítka u mne. To asi není nijak důležité, ale je to zajímavé.

Na to, kdy jsem Dazula prvně zaregistroval (nějak se mi nezdá ten 1. styk s Dazulem... - viz. anketní otázka dále), mám mlhavou vzpomínku ještě snad z prvního roku fungování našeho oddílu, tedy z roku 1990. Tehdejší zástupce vůdce Dvojky Jarda Veselý měl, u nevím proč, u sebe obrázek - karikaturu jakéhosi hošíka a tvrdil, že je to vůdce nějakého 4. oddílu Dazul. U si přesně nevzpomínám, jak byl obrázek věrně nakreslen a kým, jisté je, že od té doby přezdívku Dazul znám. I kdy jsem si ještě rok poté Dazula pletl s Jiřím Homolkou, kterého jsem mimo jiné potkal při přijímacích zkouškách na zbrojovácký učňák, kde zadával příklady z matematiky. To jsem byl opravdu přesvědčen, že je Dazul.

První styk s Dazulem

/Čaj/

Nevím, kdy přesně k tomu došlo, ale bylo mi tehdy ještě sladkých *náct*, byl jsem mladý a nezkušený, prostě druhé bend o v Blackbirds. Sotva jsme s Kosama začali budovat Kosí hrad, jak Daloš Kosárnu k nelibosti jejich budovatelů jednou překřtil, Dazul občas s radostí píchnul. Jeho ochota a nadšení spolupracovat neuvadala, ani kdy jsme jej zneužívali celkem často. Firemní lachimácká dodávka byla ideálním dopravním prostředkem. Tu nezkratný a odvážný vjel a za slovenskou hranici na štěrku, jindy zas na ledové klouzačce přes karlovské sněhy dojel s vatou, aby nás zahřál. Nejvíc nás ale oběstnil, kdy stroj řízený Dazulem dorazil s něčím, bez čeho se žádné lidské sídlo neobejde. První vylezl z auta Bejba se slovy: „Tak jsme tady s tím hajzlem.“ Byli jsme obdarováni vlastnoručně sbitým mobilním záchodem. Patříčně jsme se jej ujali a dnes je nejstarší dochovanou stavbou v areálu Na Kosárni s autentickou výzdobou z osmdesátých let minulého století. V latrinovém lesíku navazuje na svou bohatou kačičkou kariéru. Nedávno dokonce dosáhl jí druhé pozice, další posun vzhledem k produkci hostů Kosárny bude jistě brzy následovat. Od letošního Chalupářského tábora vypadá, téměř jako by před malou chvílí sjel z montáží linky. Piňon jej uklidil, zkulturnil, dodal čerstvé čtivo, dokonce při úklidu do jámy pohřbil i dva pánské kaučukové návleky... Inu, ani takovým věcem se nevyhneme na posvátné půdě Blackbirds. Dazule, chci Ti poděkovat za sebe i za ostatní Kosy za Tvou ochotu a podporu, přeju hodně zdraví a sil k významnému životnímu jubileu! Ještě jednou díky - a přijď posedět!

At ije náš Miklucho-Maklaj!

/Piñon/

Dazul je takový valašský Miklucho-Maklaj. Co má největší mu kačických dějin společného se slavným ruským cestovatelem, antropologem a geografem? A na to, e se oba narodili ve stejný den - by Nikolaj Nikolajevič spatřil světlo širé Rusi o sto dvacet let dříve - nic. A přece hodně.

Nejdřív slavný Rus. Byl prvním bělochem, který na Nové Guineji neskončil v papuánských papulích. Na tajemný a obávaný ostrov lidojedů doplul v roce 1871 na lodi Vi az. Víc ne rok zkoumal ívot a zvyky divokých naháčů, kteří se stali jeho kamarády a ještě mu vnukli myšlenku, e - ač se tomu rozum leckdy vzpírá uvěřit - lidská rasa je jen jedna. Výtečný osud skvělého chlapíka!

A teď si na rozvrzaném ruském škuneru představte našeho mu e! Jak si po dlouhé plavbě mne kyprý vous a s jiskrou v oku pozoruje pobře í. V hustém zeleném podrostu dřímá kasuár přílbový (*casuarium casuarium*), nad vesnicí stoupá dým a v kotli se vaří bílá hnáta. Na přivítanou se do ráhna lodi zabodne otrávený šíp. Ovšem to je pro našeho Miklucho-Maklaje ta pravá mise! Uka te mi někoho, kdo snad pochybuje, e by do roka a do dne nebyl uctívaným cizincem, ba bohem, jen : z tlamy rozlíceného aligátora zachrání jedinou náčelníkovu dceru, kterou následně pojme za svou man elku, s malými Papuánečky podniká výpravy do pralesa (ovšem e podle map, které sám pořídí) a své civilizační poslání završí tím, e stařešinům, kteří se tak rádi zdobí vřetenními kůstkami umně vpletenými do hustých havraních vlasů, vysvětlí, e je hřích na ohni z dříví eukalyptu ro nit tučný ovar ze zbloudilého cestovatele, kdy existuje tak epochální vynález, jako je prase. Zkrátka i náš Miklucho-Maklaj by naplnil výtečný osud skvělého chlapíka!

Na světě je plno tajemství, která nikdy nerozluštíme - a ani bychom to neměli zkoušet. A tak raději přestanu s fantazírováním, proto e mě mrazí při představě, e v minulém století by se pod valašskými kotáry narodil Nikolaj Nikolajevič Miklucho-Maklaj, kde to Dazula by bo ská ruka z magického osudí ívota vytáhla v carské vsi Ro destvenskoje u ve století předminulém. Komu bych pak dnes vinšoval: vše dobré - a díky!

Anketa redakce Stoupy

1. Tvůj první styk s Dazulem

2. Co mu nepřeješ k 40. a naopak přeješ k 50. narozeninám?

3. Kdy byl na tebe Dazul opravdu nepříjemný?

4. Proč se našemu oslavenci (Pavlu Drábkovi) přezdívá DAZUL?

5. Věnoval se ti Dazul někdy více, než bylo třeba?

/Trpka/

1.

No tak na to si už fakt nepamatuju. Ale asi jsem ještě byla malá a milá, takže to muselo být pro obě strany příjemné.

2.

Zrovna mě nic originálního nenapadá, asi mu něco soukromě pošeptám do ouška.

3.

Nepříjemný? Na mě?? Jste se zbláznili, ne?

4.

Proč se mu přezdívá Dazul? No jako to (zatím ještě) studentka přírodovědecké fakulty vím, ale to má co do činění s nějakou havěťí.

5.

No, myslím, že se mi věnuje stejně jako ostatním. Aspoň některým ostatním. :-P

/Káča/

1.

Na první styk s Dazulem si moc nevzpomínám. Jediné, co si pamatuju, že to bylo na Bařince a všech jsem se vyptávala, kdo to je. No a žádný jiný styk jsem s ním prozatím neměla.

2.

K jeho čtyřicetinám mu určitě nepřeju, aby mu bylo 50. No a k padesátinám bych mu popřála, a vypadá stále dobře a mladě.

3.

Nepříjemný na mě ještě nikdy nebyl. Jediné, co se mu na nelíbilo, že jeho členové kvůli mně nechodí na družiny a oddílovky.

4.

Proč má tuto přezdívku netuším, ale slyšela jsem, že to má něco společného s broukem, ale jinak nevím.

5.

O ničem takovém nevím. A doufám, že se nepletu.

/Sojka/

1.

Přesně si jej nepamatuju, ale asi byl v rámci tolerance a veškeré morální slušnosti, kdy jsme měli vzájemnou odvahu se setkávat nadále.

3.

Kdy mi řekl, a jdu spálit plastové pytle a nadával mi za to, kdy kolem Bařinky jezdili motorkáři (jak kdybych si je asik objednala či co)

4.

Proto je na poznávačce v biologii u paní profesorky Lazárkové nepoznal KOZLÍČKA DAZULE.

5.

V dy, kdy něco potřebuje (ostatně jako všichni).

/Fazole/

1.

První setkání s Dazulem si vybavuju asi na táboře v Lačnově. Vůbec jsem toho pána neznala a chtěla jsem mu vykat jako ka demu dospělému.

2.

Není nic, co bych Dazulovi nepřála. Přeju mu jen to nejlepší, a se mu všechno daří a hlavně, aby byl zdravý, proto je bez toho to moc nejde. A přeju mu, aby zůstal takový, jaký je!

3.

Dazul byl nepříjemný víckrát. V dycky se potom ukázalo, že měl pravdu. Jen jednou ne, to kdy jsem ho učila uzet přátelství při cestě na Ivančenu, nedokázal svému synovi uvázat šátek.

4.

Myslím, že přezdívka Dazul u je jen pokročilé stádium. Někdy dávno nám to říkal, ale u si nevzpomínám.

5.

Věnoval se mi víckrát. Ale tím, že byl ochotný s náma jít na padák, splnil mi tak jeden z mých snů. Tak je Díky!

/Roman/

1.

No, hodně intimní a hodně překvapivá otázka. Ačkoliv tedy 200 nejchytřejších, nejpovolanějších a nejpracovitějších v této zemi ji schválilo Zákon o registrovaném partnerství, informace o svém prvním styku s Dazulem naprosto, ale naprosto odmítám takto zveřejňovat a dál trvám na tom, že jsem s ním styk nikdy a nikde neměl. A vůbec, na takové věci se ptejte Irči, ta ho přece z nás zná nejlépe (nebo je by né?!?)

2.

Nepřeji mu k jeho 40-tinám, aby přišel o svůj nevšední temperament, elán a tah na bránu (nevím,

proč se tomu teď říká hyperaktivita), aby jej Ještěrky, Dvojkačky, Šestkačky a ba i Světlušky nepřestaly tajně milovat. K blížícím se 50-tinám mu naopak přeji nevvedný temperament, elán a tah na bránu (nevím, proč se tomu teď říká hyperaktivita), aby jej Ještěrky, Dvojkačky, Šestkačky a ba i Světlušky dál tajně milovaly. Ataky a zůstane vnímavým kamarádem do slunce i nepohody, váží si své rodiny, je ke všem stále stejně ochotný, laskavý, tolerantní i nekompromisní. "Kdo chce zapalovat, musí hořet" - nech nikdy nevyhoří!

3.

Dazul? To je mi ale otázka ... :-)

4.

Nejsem žádný entomolog, ale všiml jsem si u jeho přezdívkového podpisu malůvky, co vypadala jako brouk. Tak jsem si zadal na internetu v Seznamu heslo "DAZUL", stiskl "vyhledat" - a vyjelo mi 22 odkazů - samé "...Dazulova MP 3.", "... v Kateřiněch Dazul připravil...", "na JČLŠ přednášel Dazul o ..." atd. Ani jeden brouček :-)). Nezkoušel jsem zadat např. "KLAUS", ale asi by těch odkazů o moc víc nebylo. Netušil jsem, jak je ten NÁŠ Dazul v elektronickém světě profláklý..

No, Atlas byl ji vstřícnější, a tak jsem se poučil, a se jedná o **Acanthocinus aedilis L - třída Insecta, řád Coleoptera, podřád Polyphaga, čeleď Cerambycidae.**

5.

Hm, spíš se mi někdy věnoval méně, ne bylo třeba - jsem však tolerantní. Proto mu nezkouším konkurovat na kole a ani při Špacíru, neumím létat na padáku, v raftu si sedám na háčka, do jeskyní chodím jen s průvodcem, Triatlon přenechávám zdatnějším, v zimě spím pod peřinou v posteli, kytaru beru do rukou jen v obalu, při lyžování preferuji upravenou sjezdovku.

/Krtek/

1.

Kdy jsme se nastěhovali do domu čp. 744 na Dolní Jasence... s Irčou totiž bydleli ve stejném patře jako já a cokoliv se dělo u Drábků, jsme hned věděli. Jednou si třeba Dazul zapomněl klíče doma, a jelikož jsme měli balkony vedle sebe, tak bez jakéhokoliv jistění začal v pátém patře balkony přelézat... no zkrátka, co chcete...Dazul ...

3. Na Excaliburu... Tak se nechal unést bojem, a mi v jedné chvíli dal přes dráku.

/Pajtáš/

1.

S Dazulem jsem žádný styk neměl! Co ale určitě vím, prvně jsem ho jasně zaregistroval, kdy se vrátil z vojny (?) a jel s dobrovolníky na průzkum nabízených tábořišť na Libavě. Maskáče, klobouk na hlavě. Byla zima, čekal jsem, a se vrátí víc nemocní jak zdraví. Pak byl takový druhý moment, a to setkání činovníků na Lazech, kdy jsme spolu kolem páté ranní končili debatu o skautingu. Fakticky jsme se ale setkali daleko dříve, což já jsem nevěděl, jako hošík byl krátce členem Zálesáku (Pupavy).

2.

Aby neztratil iluzi a elán, aby si zachoval iluzi a elán.

3.

No, kdy zapátrám v paměti, bylo to na sněmu. V jeden moment jsme o sebe křísli a já měl málo k tomu, abych se otočil a nenávratně zmizel v dálí (ale to u při takových akcích bývá: vypětí, únava, časový stres atd.).

4.

Údajně podle nějakého broučka, o kterém mu Irča četla před spaním. Ale bude to asi kec. Samotného mne to zajímalo, asi rok jsem docházel do knihovny a hledal ve všech pohádkách, ale žádného takového jsem nenašel. Tak nevím. Mo ná je to nějaká přesmyčka nebo zkratka, ale smyslu to moc nedává (teda kdy to porovnáím se slovem PAJTÁŠ).

5.

Mrzí mne to, ale musím přiznat, e ne.

/D íra/

1.

Na jiném místě jsem popsal svou nejstarší vzpomínku na Dazula. To ale "styk" vlastně nebyl. Kdy k tomu došlo doopravdy - doopravdy nevím. Napadá mne hned několik vzpomínek, ale v ádné z nich není obsa eno první setkání. Tak e namátkou. Třeba Plešivecká planina v roce 1992. Dazul nás, mladé speleology amatéry (Piňon, Eko, Had im a moje maličkost), zavedl k nepatrnému otvoru v zemi, o kterém mluvil jako o Šarkanu. Říkal o něm, e je to ideální díra na rozlezení. My jsme se nedůvěřivě dívali na tu skulinu, na sebe a na Dazula - jestli si z nás snad nedělá srandu... On nám ale s vá nou tváří líčil, jak se tam šprajcnul Pazin atd. Na závěr, ne nás nechal samotné s Šarkanem, se nás zeptal, jestli máme umáry a kolik? My na to, e jo, e máme jeden, on, e to se dá.... Kdy odešel, tak jsme pak vzájemně zjiš ovali, jestli někdo tuší, co to ten umár je....

2.

Takové ty formulky při potřásání rukou - na to jsem nikdy nebyl. Jsou to většinou takové kostrbaté fráze. Ji léta proto pou ívám tu nejjednodušší z nich, která říká vlastně vše: **Dazule, přeji ti vše nejlepší....**

3.

Takovou vzpomínku nemám.

4.

e je to jméno jakéhosi brouka, to vím odjak íva. Jak k té přezdívce přišel, to netuším.

5.

No, nejvíc se mi Dazul věnoval asi při té příhodě z bodu 1 - a to bylo, zdá se s odstupem času, podstatně méně, ne bylo v té době zapotřebí.

Teď se mi vybavila ještě vzpomínka, jak mne v DIPu učil šít na závodním šicím stroji. Ale ani tady nebyla jeho starostlivost přehnaná, proto e po dvou odpoledních strávených neustálým navlékáním urvané nitě jsem zvládnul ušít dva trojúhelníčky (prý to byly nějaké klíny, které se všivaly do týpka). Později jsem se dozvěděl, e jsem je ušil naruby a kdosi to musel předělat.

Ale vzhledem k tomu, e jsem z Dvojky, tak jsem většinou ádnou speciální péči nepotřeboval... :-)

Tobě

/Miri/

Dávno je tomu, co tvé jméno pro mne nic neznamenalo
Avšak dávno je té tomu, co tvé jméno pro mne mnoho znamená
Známe se, a přece je v tobě ukryté nekonečné tajemství lví síly
U vím, kdo jsi, kdy bojíš hranice, kdy jdeš dál než kdokoliv
Lehce, s úsměvem a stále vpřed, chlapec s ideály, jen nikdy nezestárne

Dívám se na tebe v myšlenkách a v dy mne rozzáříš
Ač snaím se najít zlou vzpomínku na tebe, nejde to, nikde není
Zůstáváš pro mne sluncem a ani za pár let se to nezmění
U vím... a děkuji ti za každou chvíli, kdy jsem mohla být v tvé přítomnosti
Lehké myšlenky honí se mi hlavou a snad už se nehodí je ani psát...

Pár fotek s komentáři

K velkým gratulacím k Dazulovým padesátinám se z daleké Manitoby v USA připojuje i jeho vzdálený bratranec Usmamhlad - Jistá muška. V ČR navštívil svého vzdáleného bratrance pouze jednou, poté mu byl dán zákaz vstupu, neb JZD Kateřinice skolil na loukách nad obcí Ratiboř pět spokojeně se popásajících dojnic.

Je všeobecně známo, že rozhodující vliv na rozhodné kroky nerozhodného Dazula má jeho žena. Ji tak trochu je stranou fakt, že D. za to musí nést patřičné břímě. V manželské smlouvě například stojí, že veškerá pozornost D. na veřejnosti musí být směřována na jeho ženu. Při posledním plesu na vsetínském zámku to však znamenalo škodu 10.000,- Kč na přehřáté videokameře.

Poznáváte? Vypadá jako Dazul? Ne, nenechte se mýlit. Při Parawesterniádě v roce 2004 a z Moravského Písku přijel na návštěvu tamější skautský činovník Josef Mikvoň. A na místě byla zjištěna zarážející podobnost s D. Na rozdíl od D. však J.M. vede na středisku jen evidenci skladu, neumí plavat, bojí se výšek a na čtení používá brýle. Svěho času probíhaly spekulace, jestli vlna podivných nálad a rozhodnutí D. nesouvisí s možnou záměnou s J.M., o které se při setkání spolu spíše z legrace bavili...

Pro ČTK se Dazul nechal v červnu 2005 vyfotografovat při své zatím největší skautské akci - právě přesouvá 15.000.000,- Kč z konta fondu Ministerstva pro místní rozvoj ČR na konto střediska Junáka Vsetín, aby z něj mohlo být v průběhu jednoho roku čerpáno na realizaci výstavby DBCB.

PRACOVNÍ AGENTURA (T)(P)RSO

/Sojka a Trpkal/

Jako drobnou pozornost k Vaším narozeninám jsme se rozhodly pro výběr kandidátů na pozice do Vaší firmy. Jsme sice začínající pracovní agentura, ale věřte, že budete spokojeni.

Vzhledem k tomu, že se jedná o dárek, jak již je výše zmíněno, proběhlo vyhledání z databáze zcela zdarma.

V případě zájmu o naše svěřence nás kontaktujte, zajistíme jejich účast při osobním pohovoru...

S pozdravem agentura (T)(P)RSO

1. KANDIDÁT:

Wiky

Výrazné charakterové rysy

velmi schopná mladá a ambiciózní
nemá problém se zařízením jakékoliv věci

Předchozí zaměstnání:

právě vystudovaná, ještě tvárná

Pozice:

manager

2. KANDIDÁT:

Hrůša

Výrazné charakterové rysy

neviditelná tvář, skrývá drsný charakter
loajální
spoleh na naprostou diskretnost

Předchozí zaměstnání:

tříletá praxe u FBI (možná to bylo jen donášení třídnímu...)

Pozice:

zjišťování informací od konkurence

3. KANDIDÁT:

Zachy

Výrazné charakterové rysy

rázná a nekompromisní
křehká na pohled, drsná na dotek

Předchozí zaměstnání:

vyhazovač

Pozice:

vymáhání pohledávek
bodyguard

4. KANDIDÁT:

Hani

Výrazné charakterové rysy

exhibicionista
osobitá

Předchozí zaměstnání:

praxe v ústavu

Pozice:

upoutání pozornosti neádoících zákazníků

5. KANDIDÁT

Talinda

Výrazné charakterové rysy

draka
ubije každého argumenty
všeobecný přehled

Předchozí zaměstnání

vrátná

K čemu se hodí:

tiskový mluvčí

6. KANDIDÁT

Pipi

Výrazné charakterové rysy

pórování jí nedělá problémy
velmi tvůrčí osobnost

Předchozí zaměstnání:

modeling u zahraniční firmy nejasného účelu

K čemu se hodí:

reklama

7. KANDIDÁT

Amálka

Výrazné charakterové rysy

schopnost vcítění do ostatních
velmi introvertní
udrží tajemství

Předchozí zaměstnání

pracovnice ZOO

K čemu se hodí:

tajemník

Dětské bezbariérové centrum Březiny

/Pajtáš/

Vzhledem k tomu, e jsem z projevů slyšel jen pana faráře a pak potlesky, nejsem si jist, zda-li Ti bylo dostatečně poděkováno, vzpomenu problémů, tlaků a protivenství, které jsi s DBCB měl a ještě máš. Ono poděkování je vlastně taková formalita, při které je spíš slyšet jména papalášů, kteří si svou přítomností tu více, tu méně ohřejí svou polívčičku.

Jak tedy projevit vděk a sympatie?

Pojmenovat ulici, náměstí, vyrazit pamětní zlatou medaili?

Tě ko říci, co je nejlepší. Z historie se však mů eme spolehlivě poučit, e světská sláva - polní tráva .

Jistě, člověka to v ten moment, a nějakou dobu po té, zahřeje i do oblak povznese! Ovšem, homo sapiens sapiens je potvora nevděčná a rychle zapomínající, jako korouhvička ve větru se točící!

Těch ulic a náměstí, které se jmenovaly France Josefa II., pak Masarykova, pak Adolf Hitler Strasse, Rudé armády, a pak ..... je víc ne dost! Mo ná to není nejlepší příměr, ale Ty mi jistě rozumíš.

A tak snad nejlepším poděkováním je, kdy plody naší práce, by i anonymně, dobře a dlouho slou í cílům, pro které jsme byli ochotni obětovat čas, námahu, nervy, peníze a já nevím co ještě. Myslím, e u to tak holt bývá, časem nikdo nebude vědět nebo si nevzpomene, kdo to byl Dazul a co vykonal. Tak jako dnes nevíme, kdo první rozdělal oheň a naučil to ostatní. Přesto, ani si to uvědomujeme, ho velebíme v dy, kdy se nám plamínek podaří za ehnout.

Chtěl bych Ti tedy místo poděkování popřát, aby Ti „Tvé“ dítě dlouho dělalo radost, aby dlouho a dobře plnilo cíle, pro které jsi je „zplodil“, a aby jsi dopadl jako ten s tím ohněm.

Mlha přede mnou, mlha za mnou

/Pajtáš/

Bylo to zvláštní. Z všeobjímajícího teplého jasu jsem shlí el dolů, dolů, kde v neohrazeném ml ném prostoru seděli ti dva. V rukou svírali sklenice, ze kterých občas některý z nich usrk l, spiklenecky k sobě nakláněli hlavy přes tě kou dřevěnou desku stolu a ivě spolu diskutovali. Od prvního okam iku jsem věděl - E TO ODNĚKUD U ZNÁM! Shlí el jsem dolů, usilovně přemýšlel a sna il si vzpomenout. Pak napětí mé mysli polevilo a já si s překvapením uvědomil, e ten jeden z těch dvou, tam dole JSEM JÁ! Bylo to zvláštní ! Má duše se vznášela nahoře a zároveň byla i tam dole. Obojí projekci jsem jasně vnímal. Za to by se ani Moody nemusel stydět. Tak tedy zhlí ím shůry a zároveň popjím a promlouvám se svým společníkem. Společníkem, kterého odněkud znám, ty jeho gesta, známý hlas, styl řeči! Sedí proti mně, mé oči se sna í rozpoznat jeho tvář, má mysl loví to jméno. Nic! Nic, jen rozml ený obrys, na dosah mé ruky.

"... a co takhle vybrat nějakou venkovskou poštu? To dneska zvládně kdejaká tetina!"

"No právě," odpoví mi můj známý - neznámý. "To chce něco originálnějšího! Poslouchaj, Pajtášu, já mám namyšleno jinak, jak ty prachy získat! Švagr ně slíbil dvacet hektolitrů třikrá přepáleného letošního kalvádosu! Ten určitě dobře půjde ! Ej, u ho vidím v pleskačkách s vinětů „Jubilejní“. A klobásky, klobásky té půjdů! Zvláš kdy budů vyuzené do X.! A ani o kyselicu sa nebójim. Ta půjde o dušu ! Ale pro jistotu to pojistíme a na ty tři dni z ní uděláme - Skautovnicu!!!!"

Tma, záblesk a ostré světlo studených zářivek dlouhé, strohé místnosti, pálení v krku, v ústech nesnesitelné sucho a oči, které se mi stě í daří pootevřít. Pane Bo e, já jsem usnul! Opatrně m ůrám po místnosti čekajíc káravé poznámky. Naštěstí nic. Postavy kolem dlouhého stolu přede mnou se věnují svým problémům, můj chrupeček zůstává utajen. Sna ím se rychle dostat do reálu.

"...Dazule, máš ještě něco?"... slyším hlas zprava. "Ano! Jak jistě víte, doposud se nikdo nepřihlásil k zorganizování celostátního sněmu v příštím roce. Proto navrhuji, aby tento sněm zorganizovalo naše středisko! Středisko! Středisko, Středisko, Středisko....."

Slábnoucí ozvěna známého hlasu, horko polévající od hlavy k patě, definice vazomotorického kolapsu, záblesk, tma, mlha přede mnou - mlha za mnou. Ač shlí ím shůry - přesto sedím dole za stolem! Rozml ený společníkův obrys dostává jasné kontury. Poznávám ho! Sklenice naposledy cinknou a já vím, e jdu do toho s tebou, BRÁCHO !!!

listopad/prosinec 2000

Ze srdce Dazulovi
na Bařince 31. 12. 2000

Stoupa 76

Soutě

Externím spolupracovníkům redakce SH se podařil husarský kousek - z archivu ČTK získat dávno zapomenutou fotografii soudobého šéfa vsetínských skautů v podobě, jak jej mnozí neznají: před zdoláním svého x-tého ...tisícového vrcholu, na pokraji fyzického a psychického zhroucení, se mu s vypětím posledních sil podařilo splnit závazek, jenž dal ve vzdáleném hřejivém domově svým nejbližším v redakci SH - a dříve, než zabodne na státní vlajku, vlastnoručně uplácná ze sněhu maskota časopisu SH. Tento vzácný moment zvěčnil jeho bývalý kolega, jenž při sestupu zmizel neznámo kde. Podobný osud potkal i ostatní členy expedice. Mnozí členové však přešli iluzi osudu, převládá ně proto, že je ještě před odjezdem do vzdálených hor potkalo břuchabolení či zaspali. Redakce se po dlouhém zvažování uvolila svým čtenářům zpestřit život podhalemím roušky tajemství formou malého kvízu.

Otázka: Poznáte, na jakém místě maskot vznikl?

- a) Španělsko - Pyreneje
- b) Slovensko - Vysoké Tatry
- c) Norsko - Galdhoppingen
- d) Afrika - pohoří Atlas

Prvého správného řešitele čeká neopakovatelná výprava s Dazulem na kraj světa nebo výrazná sleva na sprchový box.

Odpovědi posílejte do 25. 7. 2006!

Svatba

/Autentický zápis z cancáku od Jerry/

Sraz byl u klubovny, ale já jsem přišla a před národní výbor, proto e jsem s našima šla kupovat šus ákovku. Přiběhla jsem před národní výbor, kde u bylo všechno nachystané, a vyjdu. Donesla jsem uzel jako balónek z jarmarku, aby to vypadalo jako uzel lásky. Náš oddíl vybíral od kolemjdoucích peníze do nočníku, říkaly jsme si, e té atrakce musíme vyu ít, peníze se budou hodit .... třeba na tábor. Kdy vyšli, zazněly třaskaviny, co měli kluci připravené. My v zimních čepkách s gumičkovými pistolami jsme udělaly oblouček a zpívaly: „ Do očí se mi dívej sááám a řéééekni coós viděl“. Pak jsme předávaly dárky. My smetáky jako převlečení za lidi, nočník bez peněz, uzel, kytku a ještě napsané verše. Byla to sranda, ka dý jim blahopřál. Kluci dali Dazulovi chomout koňský.

Já s Cvočkem jsme k nim přišly a popřály jim :“Upřimnou soustrast“, Alfréda s Dazulem se začali smát. Pak jsme do nich pálili gumičkama, ale oni nám to vraceli, stříleli na prstech. Na konci nám řekli, e tam jsou pro nás krabice s cukrovím a ještě, e se pojedou podívat na dětský den skautů. Nenápadně jsme vzaly krabici s cukrovím a pustily se do jídla, kluci z toho moc neměli, dobře jim tak - jsou pomalí, nesmělí. Kdy zjistili, e máme cukroví, dělali na nás nálety a mysleli si, e něco ukořistí, ale naopak, dostali, a co zbylo.

Pak jsme se odebrali směrem k Lapači na den dětí. Byly tam různé úkoly, např. chodit po chůdách, přelézt po laně, rozlišit ohně, rostliny ..., bylo jich tam kolem 10. Alfréda s Dazulem chodili po laně a po chůdách - sranda. Za splněné úkoly dostali razítka. My jsme začali plnit úkoly taky, ale nakonec jsme se s ogarama stříkali vodou - to byla větší zábava. Ještě, e bylo pěkně, já jsem cestou na nádra í (šla jsem na vlak neb jsem musela za našima na chalupu hrabat trávu) docela uschla. Mezi tím, co jsme se stříkali, Alfréda s Dazulem odjeli na svatební hostinu - nechtěli říct, kde ji mají, abychom něco nespáchali.

Cestou na nádra í jsme s Cvočkem akci zhodnotily jako zdařilou.

Poznámka redakce, která se u nevezla jinam: Irčo, jak se to teď tak jeví, o co byl Dazul lepší pro nás, o to horší musel být manžel pro tebe. Díky za trpělivost.

STOUPA - narozeninový speciál

Vydáno u příležitosti Dazulových 40. narozenin v červenci 2006

Na vydání se podíleli: Eve, Jitmelka, Fantík, End í, Kecka, Had im, árofka,

Hanča, D íra, Čaj, Piňon, Ká a, Sojka, Fazole,

Roman, Krtek, Pajtáš, Miri, Michálek, Trpka, Jerry, Zajíc.

Uveřejněno té na zajicvyjenamesic.wz.cz.